

Dilemma

Yuxudan ayıla bilmirdi. Könlündən göz qapaqlarını barmaqları ilə aralamaq, üzünü şillələmək keçsə də, bacarmırdı. Bir də yuxuda susadığını hiss edirdi. Yuxusunda arx da vardı. Kənarları balaca-balaca çaylaq daşları ilə örtülmüş arx. İstəyirdi ki, əllərini bu arxın kənarlarına qoyub doyunca su içsin, amma ona nəsə mane olurdu. Hiss edirdi ki, nəsə xoşagəlməz bir şey olub. Kirpiklərini araladı, nəzərləri bir müddət tavanda dolaşdı. Key kimi olsa da, buranın öz evi olmadığını başa düşürdü. Əlini qaldırmaq istədi ki, gözlərini ovxalasin. Əlləri qalxmadı. Hansısa gözəgörünməz qüvvə elə bil ki, onun qollarını yanlardan bədəninə pərçimləmişdi. Boynunu birtəhər, bacardığı qədər uzadıb bədəninə baxmağa çalışdı. Bədənin boyundan aşağı hissəsi möhkəmcə sarınmışdı. Bütün vücudunu soyuq tər basdı. Bir də baxdı – daha diqqətlə və zəndlə. Gözləri elə böyüdü ki, az qala hədəqəsindən çıxacaqdı. Gördüklərinin yuxu olması üçün Allaha yalvarmağa başladı. Bir az yalvarandan sonra təkrar bədəninə nəzər salmaq istədi. Ancaq qorxurdu, uçurumun kənarında dayanmış adam necə aşağı baxmağa qorxarsa, o da eləcə baxa bilmirdi və ya baxmaq istəmirdi. Bütün vücudu, sanki çiyinlərinə toplanmışdı, çiyinləri ürəyinin tramlını idi. Nə vaxtsa Xirosima hadisələrində qollarını itirmiş vyetnamlı Xanoy adlı uşaq barədə oxumuşdu. Özünü bircə anlıq belə o uşağın yerinə qoyanda dəli olurdu. Demək, indi o da qolsuz yaşayacaq? Dəhşət бүрүдү onu, içində üsyan, qorxu, təlaş vardı. Tfu, zəhrimara qalasan! Bir milçək səhərdən bəri əl çəkmirdi ondan. Gah gəlib ağzına girirdi, gah burnuna təpilir, gah da qulağının dibində vızıldayıb zəhləsini töküürdü. Elə bil bu zalım həşərat da onun acizliyini başa düşürdü və hər vəchlə onu özündən çıxarmağa çalışırdı... İki ay idi ki, xəstəxanadan çıxmışdı. Bu iki ayın hər günü xəcalətindən ölüb yerə girirdi. Təbii ehtiyaclarını da arvadının köməyi ilə edirdi. Alışa bilmirdi vəziyyətinə, möhtaçlığına, acizliyinə. Qadın bacardığı qədər ərinə ürək-dirək verməyə çalışırdı. Birinci iki həftəni daha ağır keçirdi. Tez-tez olmayan qolları ağrıyırdı. Hərdən barmaqlarının qaşındığını da hiss edirdi. Bəzi vaxt isə əllərini yana açıb möhkəmcə

Vəfa MÜRSƏLQIZI

gərnəşmək keçirdi ürəyindən. Arabir düşünürdü ki, görəsən, onun bədəninin bir hissəsi olan qolları haradadır? Harda çürüyür, hara düşüb qalıb?.. Gecələr ağlayırdı. Eyni yataqda yata bilmirdi arvadı ilə. Bu yarımçıq bədəni ilə sevdiyi qadının hansısa əzasına toxunmağı özünə sığıdırmırdı. Qadın ona toxunanda əsəbiləşirdi. Evlərinə tez-tez ona baş çəkməyə gələn adamlardan zəhləsi gedirdi. Ona elə gəlirdi ki, hamı bura onun şikəstliyinə baxmaq, halına yanmaq üçün gəlir. Çox vaxt içəri qoymurdu gələnləri. Onlar da o biri otaqda arvadı ilə oturub çay içir, gətirdikləri təsəlli payını çay fincanının kənarına qoyub borclarını vermiş, yüngülləmiş şəkildə qapıdan çıxırdılar. Heç kim başa düşmürdü ki, o gələnlərin onun yanında çay içmələrinə, barmaqları ilə çini fincanın qulpuna toxunmalarına dözə bilmir. Hər şeydən daha çox oğlu təəccüb edirdi. Dörd yaşlı uşaq atasının qolsuz olmasına heç cür öyrəşə bilmirdi. Gəlib yanında dayanır, ağlayırdı ki, onu qucağına alsın. Bir də başqa adamlara baxır, sonra isə atasına və onun qol yeri boş olan köynəyinə nəzər salırdı. Sanki uşaq ağı ilə müqayisə edirdi. Qərribə hisslər keçirirdi, bəzən ona elə gəlirdi ki, qolları yerindədir, lakin kimsə onları kəndirlə bağlayıb. Demək, bundan sonra bütün ömrünü beləcə qolsuz keçirəcəkdi. Deyilənə görə, protez qollar geymək olurdu. Amma bu qollara öyrəşmək, yəqin ki, çox çətin idi. Özünü protez qolla təsəvvür edə bilmirdi. Toxuna bilməmək çox ağırdır. Əlini uzada bilməmək, barmaqlarınla saçlarını üzündən geri edə bilməmək, qollarını geniş açıb sevdiklərini sinənə basa bilməmək... İnsanın ən adi, sıradan saydığı bəzi hərəkətlər var, məsələn, fincanı götürüb çay içmək.

Barmaqlarını şaqıldatmaq, demək, insanın adi hesab etdiyi bu hərəkətlər özü də bir gün əlçatmaz ola biləmiş. Bütün bədəni, bütün qəlbi ilə müharibəyə nifrət edirdi.

Hərə bir cür sevir bu dünyada. Biri sevdiyi insanın qaş-gözünü, biri bədən quruluşunu, bir başqası isə səsini sevir. Onun bir tanışını vardı, sevdiyi qadını səsinə görə sevmişdi. Hə, məhz səsinə görə. Əvvəlcə telefonda bu qıza dəlicəsinə aşıq olmuşdu. Sonra görüşmüşdülər və oğlan görüşdən məyus qayıtmışdı. Qızın səsi və xarici görünüşü bir-biri ilə uzlaşmırdı. Amma iki-üç gündən sonra yenə əvvəlki kimi danışmağa başlamışdılar. O dostunu danlamışdı ki, niyə qıza ümid verir? Axı dostu aydınca demişdi ki, o qız mənlilik deyil. Dostu az qala ağlaya-ağlaya dedi ki, “Danışmasam, yata bilmirəm. Mən onu yenə səsindən sevməyə başlamışam”. O, qadının saçlarını sevirdi. İlk dəfə arvadının saçlarının ardınca düşüb getmişdi. Qəhvəyi rəngli, sıx, gur uzun saç dalğası onu ardınca sürükləmişdi. O qız onun arvadı olandan sonra da bu saçlardan doymaq bilmirdi. Ən çox sevdiyi nəvazişi arvadının saçlarını tumarlamaq idi. Eşitmişdi ki, saç teli canlı olur. Saçlar hiss edir və hətta küsə də bilir. Qadın da öz saçlarını sevirdi. Tez-tez Hüqonun Fantinası kimi tellərini kürəyinə tökür, darayır, saatlarla saçları ilə oynayırdı. Oğlu doğulanda qadının saçları bir müddət töküldü. Deyirlər axı, uşaq üzə güləndə saç tökülür. Hamı onu dilə tutdu ki, saçını kəsdirsən, amma o kəsdirmədi. Əri də arvadının bu qərarına qarışmadı. İndi ona elə gəlirdi ki, arvadının saçları darıxır, tumar istəyir. Bu söz ağlından keçəndə içində fırtına qopurdu. Necə yəni tumar istəyir? Kimin tumarı oldu – olar məgər? Ondan başqa kim bu qadının saçlarına toxuna bilər? Dodaqları səyriyirdi, olmayan yumruğu düyünlənirdi. Acizliyindən hönkürürdü. Son vaxtlar qadınla kişi tez-tez dalaşırdılar. Arvadına acıqlanırdı, əslində isə onu dəli kimi qısqanırdı. Qoluna girə bilmədiyi bu qadının bir gün başqasının qoluna girə biləcəyi ağına gəlirdi. Bu səhər də möhkəmcə dalaşdılar. Daha doğrusu, o, boş bir şeyin üstündə qadına acıqlandı. Qadın insafən ona cavab qaytarmırdı. Arvadının dolmuş gözlərinə baxdı.

– Zəhlən gedir məndən, hə? Bilirəm, deməsən də, olar.

– Bəsdir də, hər gün dava olar? Mən sənə neyləmişəm? Niyə belə edirsən ki? – Nifrət edirsən mənə?

– Axı niyə belə fikirləşirsən. Mən də insanam, niyə hər gün sudan səbəb tapıb qanımızı qaraldırısan.

– Heç, sənin üçün bəhanə yaradıram da.

– Nə bəhanə?

– Necə nə bəhanə?

– Bəs getmək istəsən, nəyi səbəb göstərəcəksən? Boşananda nə üçün boşandığını deyəcəksən?

– Hara getmək istəsəm?.. Nə boşanmaq, dəli olmusan? Sən Allah, bəsdir. Boş-boş danışma.

– Gedəcəksən, bilirəm, gedəcəksən. Bir gün saçların tumar istəyəndə gedəcəksən.

Qadının gözlərindən yaş sel kimi gedirdi. Hönkürə-hönkürə əynini geyindi, çantasını qapıb bayıra çıxdı. O gedəndən sonra it kimi peşman oldu. Evin ortasına uzanıb ulamaq istəyirdi. Axı yaxşı bilirdi ki, gərək belə etməyeydi. Qorxurdu ki, qadın bir daha qayıtmaz. Bəlkə də, artıq qayıtmayacaqdı.

Axşama az qalırdı. Saat beşdə uşağı bağçadan götürmək lazım idi. Yəqin, arvadı uşağın dalınca getmişdi. Uşağı götürüb atası evinə də getmiş ola bilərdi. Sabah da belə keçəcək. Birisi gün də, sonra neçə belə günlər öteəcək. Qadın boşanacaq ondan. Qolsuz kişi kimin nəyinə lazımdır ey? O da bu evin altında milçəyini belə qovmağa aciz halda gəbərüb gedəcək. Qapıya açar salınanda mürgüləmişdi. Yanağında bir iki damla göz yaşı da vardı. Tez yanağını silmək istədi, amma növbəti dəfə acizliyini hiss etdi. Oğlunun şən səsi evi başına götürdü. Arvadının asta addımlarla ona yaxınlaşdığını hiss etdi. Başını qaldırıb qadının üzünə baxmağa çəkinirdi. Elə bilirdi ki, arvadı onun baxışını gözləyir ki, ona gedəcəyini, çantasını yığmaq üçün qayıtdığını desin. Ah, kaş əlləri olaydı, qalxıb arvadının qarşısına keçərdi, qollarını açıb onu qucaqlayardı. Getməyə qoymayaydı. Hannan-hana başını qaldırdı və mat qaldı. Qadının saçları “kare” kəsilmişdi. Uzun, qalın saçlardan əsər-ələmət yox idi. Nəsə soruşmağa ehtiyac duymadı. Qadın sakitcə ona baxıb gülümsündü. Üstünə əyildi və dodaqları ilə yanağındakı yaş damlasını götürdü. Bunu elə etdi ki, o başa düşməsin. Sonra isə sevinclə:

– Ağırılıq edirdi başıma. Yaxşı ki, kəsdirmişəm, bax, gör nə qəşəng yaraşır, – dedi.

QÜRURUN RƏNGİ

Metronun qapıları az qala bağlanacaqdı. Özü-nü axının arasından zorla çölə atdı. Bir oğlan bayaqdan gözünü ona zilləmişdi. Yaşı xeyli kiçik olardı. Özü oğlana tərəf baxmamağa çalışsa da, onun nəzərlərini üzərində hiss edirdi. Əvvəlki vaxtlar olsaydı, hirsələnərdi, oğlana göz süzdürər, üzünün mimikası ilə baxışların ona xoş gəlmədiyini hiss

etdirirdi. Lakin indi qabıq kimi boş və ilgisiz idi. Bu dəqiqə bu oğlan yanaşıb onu öpsə də, onun üçün artıq mənası yox idi. Özünü hansısa kitabdan, kinodan çıxıb bu şəhərə düşmüş kimi hiss edirdi. Bəlkə də, bu hissi çox adam keçirib. Bu, bilirsinizmi nə zaman olur? Adamın bütün ümidləri öləndə, amma özü ölmək üçün özündə güc tapa bilməyəndə. Bayaqqı oğlan adamları yana itələyə-itələyə ona yaxınlaşdı. Təmiz, duru gözlərini onu gözlərinə zilləyib: “Bağışlayın, xanım, ayrılığınızın rəngi sevginizə çıxıb” – dedi. Demək, yazıq ona görə səhərdən belə maraqla baxırmış. Yadına düşdü ki, neçə gündür hər fürsətdə ağlayır. Ağladıqca ayrılığının hüznü böyüyür və qüruru əriyir. Olmayan qüruru. Qəsdən ayağını stolun kənarına vurub ağlayır, haçansa ölən əzizini yada salıb ağlayır, mənasız seriallara baxıb ağlayır. Əvvəllər dərini rəfiqələrinə danışdı. Sonra daha danışmadı. Çünki artıq onu dinləmirdilər. Çünki yavaş-yavaş hamını bezdirdiyini hiss edirdi. Əslində ən birinci özündən bezən özü idi. Xəstəhal, üzgün duruşu, tez-tez yatmaq istəyi, başını heç nə ilə qata bilməməsi onu boğaza yığmışdı. İnsan günün iyirmi dörd saatını eyni adam haqqında necə düşünə bilərdi axı? Bir dəfə dərini danışanda rəfiqəsinin telefonla bank kreditinin faizini hesabladığını gördü. Susdu, qız heç onun söhbəti yarımçıq kəsdiyini hiss etmədi də. O vaxtdan daha susmağa başladı. Bəzən elə qışqıra-qışqıra susurdu ki...

Metrodan çıxdı. Yarası yaman ağrıyırdı. Qərībədir, bütün ağaclar, bütün binalar, bütün butiklər, döngələr onun yarasına toxunurdu. Küləyin səsi, qoxular, rənglər, fəsillər, mahnılar hamısı onun yarasını qanadırdı. Bu şəhərin bütün itləri, adamları, dilənçiləri, sürücüləri, dönər satanları ona baxıb istehzayla gülümsünürdü. Arabir dərini sevgilisinə danışmaq keçirdi ürəyindən. Amma bilirdi ki, sevgilisi onu dinləmir. İnsanlar anlayışlı və ya anlayışsız olmur. İnsanlar sevdiklərinə qarşı anlayışlı, sevmədiklərinə qarşı isə odun kimi küt olurlar. Ayrılığın ilk əlaməti insanların daha biri-biri ilə danışa bilməməsidir. Bəlkə də, artıq hər şey danışılmış, bütün yollar gedilmiş, bütün sevgi sözləri sərf olunmuşdu. İlk vaxtlar ona uzun-uzun məktublar yazardı. O çox sevirdi bu məktubları. Oxuyurdu, sonra zəng vururdu. Səsindən kişi qüruru otağa süzülürdü. O isə bu qüruru, onun kişisinin, onun sevgilisinin qürurunu ovucalayıb nəfəsinə çəkirdi, içirdi. Onda eyni şeyləri yüz dəfə danışırıldı. Məsələn, onu ilk dəfə harda sevdiyini. Sevdiyini nə zaman başa düşdüyünü, ondan öncə kimisə sevmiş olub-olmadığını. O da yüzüncü dəfə cidd-cəhdlə and-aman edirdi ki, heç vaxt, heç kimi

sevməyib. Kişi inanmırdı, şübhə edirdi. O küsürdü, ağlayırdı və məktub yazırdı. Amma qəlbinin dərinliyində bilirdi ki, kişi ona inanır. Qəlbinin dərinliyində ölürdü bu kişinin qısqançlığı üçün. Yerli-yersiz danlamağı, ağılatmağı, incitməyi üçün.

Bir zamanlar onun qüruru vardı. Özü hələ bu qüruru kəşf etməmişdi. Onunla tanış olandan sonra hiss elədi ki, bədəni hücrə-hücrə işıq saçır. Elə bil saçlarına, dodaqlarına, sinəsinə, gözlərinə, bütün dərisinə balaca-balaca ulduzlar yapışmışdı. Bu ulduzlar onu parlaq göstərirdi. İlk dəfə onunla görüşdən gələn gecə hiss elədi ki, yatağında işıq saçır. Əllərini qaldırıb ay işığına tutdu. Heykəltəraş əsərinə bənzəyirdi barmaqları. Ay işığında uzürdü bütün vücudu. Bu vaxta qədər belə parladağı yadına gəlmirdi.

Kişi qadının parıltısını qısqanırdı. Qorxurdu ki, bu parıltını görənlər. Ondan daha güclü, ondan daha yaraşlıqlı biri görər və qadın başqası üçün parıldamağa başlayar. Qadın isə onu anlamırdı. Axı dünyada onun fikrincə, bu kişidən güclü, bu kişidən yaraşlıqlı başqası yox idi. Hər görüşdə qadın qürurunun, yəni parıltısının bir parçasını sevdiyi kişiye bağışlayırdı. Dodaqlarından öpdükcə, bədəninə toxunduqca onu oxşadıqca, sevdikcə parıltısı yavaş-yavaş öləziyirdi. Qüruru hissə-hissə təslim olurdu. Qadın daha parıldamaq istəmirdi. Qorxurdu ki, onun parıltısını kimsə görər, sevgilisi buna görə inciyər, gedər. Onun üçün bu kişinin yanında olması bütün parıltıların fəvqündəydi.

İndi kişi parıldamağa başlamışdı. Gözləri, dodaqları, vücudu işıq saçırdı. Kişinin ən böyük parıltısı ona bəxş olunmuş qadın qürurudur. Qadın kişisinin parıltısından həzz alırdı. Amma başqa qadınlar da işığa gələn atəş bəcəkləri kimi bu parıltını duyurdular. Qadın onu qısqanırdı. Dəli kimi aşıq idi. Amma arxayın idi, çünki kişi də ona aşıq idi. Qulağına taxdığı plastmas sığadan tutmuş, gözlərinə çəkdiyi qaraya qədər. Kişi onu həqiqətən sevirdi. Onlar bir-birlərinə adi sözlər demirdilər. Hamının dediyi gülüm, canım, bir dənəm və sairə. Məsələn, bir dəfə kişi onun başını qucağına alıb diqqətlə gözlərinə baxmışdı və demişdi. “Kaş sənün üzün səpəydi”. Təəccübləndi.

– Niyə? İyrənməzsən?

– Yoox, iyrənmərəm. Amma onda sənə məndən başqa heç kim baxmaz.

Bir dəfə də ona demişdi ki, “Bircə sən qocalsaydın, mən rahat olardım. İstərdim üzün qocalsın, yaşlanasan, heç kimə lazım olmayasan. Məndən başqa”. Başa düşürdü ki, bunlar içdən gəlir. Bu sözləri

axtarıb tapmazlar. Qadının yaddaşında çoxlu irilixirdəli rəf vardı. Bu rəflərdə xatirələr, görüşlər, sözlər yerləşirdi. Deyirlər, adamı acı söz yandırır, amma belə deyil. Adamı xoş söz daha çox yandırır. Çünki indi, bəlkə də, bir daha eşidə bilməyəcəyi o gözəl sözlərin həsrətini çəkirdi. Bir zamanlar kişi ona aşiq idi, heyran idi, məftun idi. Bir dəfə onun əllə tikdiyi pərdəni elə həsrətlə süzmüşdü ki, sanki Van Qoqun tablosunu seyr edirdi. Hisslərinin fiaskosunu yaşayırdılar. Dəli kimi sevirdilər. Bəlkə də, elə bu idi sevgini bitirən. İnsan dəli kimi aşiq olmamalı, dəli kimi istəməməli, dəli kimi ağalamamalı, dəli kimi gülməməlidir. Hər şeyi normal, qədərində yaşamaq lazımdır. Bu dəlilik, bu ifrat qorxudurdu hər ikisini. İndi çoxdan idi ki, sevgilisinin dəlilikləri bitmişdi. Adrenalin çatışmamazlığı hiss edirdi. Bəlkə də, sevgilərinin böyüklüyü onları qorxutmuşdu. İnsan həddindən çox sevdiyi hər şeydən zamanla qorxmağa başlayır. Bu ifrat sevdiyi nədirsə, onu itirməkdən, ayrılmaqdan, atılmaqdan, qovuşa bilməməkdən. Böyük sevgi özü boyda da qorxu daşıyır.

Görüşləri maraqlı olurdu. Bir-birini dönə-dönə vurur, sındırır, incidir, sonra öpür, oxşayırdılar, sevirdilər. Qadın onun qoxusunu, tərini iyini, yuxulu gözlərini, təbəssümünü sevirdi. Hər əzasını tək-tək sevirdi. Düşünürdü ki, başqa qadınların sevə biləcəyi heç nəyi sevmir. Məsələn, onun qaşlarını sevir, dolu, qaysaq bağlanmış dodaqlarındakı ifadəni sevir, yuxudan oyananda tavana zillənmiş bir az bərəlməmiş gözlərini sevir. Kişi bəzən saatlarla telefonda video rolklərə baxır, öz-özünə gülürdü, o isə qapının astanasına söykənib sevgilisin gülüşünə baxdıqca ağlayırdı. Bilirdi ki, bir gün o gedəcək. İlk görüşlərindən bəri hər gün onu itirmək qorxusu ilə gözləri dolub-boşalırdı. Bilmirdi onu hara qoysun, hardan assın, harda saxlasın, harda gizlətsin.

Və o getdi. Əvvəlcə zəngləri azaldı, sonra xoş sözləri, qısqançlıqları, tələbkarlığı. Qadın indi hiss edirdi ki, dünyalarca sevdiyi məxluq anbaan ondan uzaqlaşır. Gözləmək dözülməz idi. Zəngini, mesajını, əllərini, gözlərini, dodaqlarını gözləmək dözülməz idi. Adətən, bu, belə olur, telefonu söndürürsən, söndürürsən ki, mesaj gözləməyəsən. Sonra qorxursan ki, birdən yazar görməzsən və təzədən açırsan. Telefon açılana kimi ürəyin köksündən çıxmaq istəyir, sonra modem işarəsi gəlir, internet qoşulur, amma mesaj yoxdur. O belə anlarda çarpayuya uzanırdı üzünü balığa söykəyirdi və...

Xəstəxanada idi. Əynində əməliyyat həkimlərinin geyindiği yaşıl xalat vardı. Əlində cərrah bıçağı tutmuşdu. Növbəti xəstəni əməliyyat otağına gətirildilər. Təəcübədən gözləri kəlləsinə çıxdı. Bu, o idi.

Onun sevgilisi idi. Ona nə olumuşdu? İlk anlarda elə böyük bir təlaş hiss etdi ki, qorxudan, həyəcədən az qala huşunu itirəcəkdi. Bir anlıq əlindəki bıçağı yerə atıb qaçmaq istədi, amma baş həkim dedi ki, əməliyyatı o aparacaq. Mütləq bu əməliyyat ona həvalə olunur və xəstənin müqəddəratını o həll edəcək. Yavaşca əzbər bildiyi bədənə toxundu. İstilik, doğmalığ barmaqlarının ucundan ürəyinə tərəf axdı. O bu adamı dəlicəsinə sevirdi. Bu an ruhunu burdaca təslim edəcək qədər. Deyəsən, dedilər ki, kişinin hansı əzası çatışmır. Hansı əza olduğunu tapıb transplantasiya etməlidir. Ehtiyatla axtarmağa başladı. Uzunsov üzü, sevdiyi qaşları, dodaqları, burnu yerindədir. Bədəninə də xaricdən hər şey qaydasında idi. Yaxınlaşıb sakitcə onun qəhvəyi, cod, hələ dənməmiş saçlarını tumarladı. Gözləri həmişə olduğu kimi doldu. Yadına bütün məşhur replikalar düşürdü. “Ay qız, məni özünə belə alıdırma”, “Dünyanın ən gözəl kişisi kimdi?” “Mən”, “Bəs dünyanın ən gözəl qadını?” – “Sən”, “Sevirsən?” – “Əlbəttə”, “Sən mənim hər şeyimsən”, “Mətbəxdə qab-qacaqla əlləşəndə mənim elə xoşuma gəlir ki”, “Taxtabaş”, “Əcinnəm”, “Sürəkli” onlara doğma olan, onları birləşdirən nə qədər söz vardı lüğətlərində. Hər sevginin öz lüğəti olurmuş. Sevgi ikitərəfli duyğudursa, bəs niyə əzab birtərəflidir? Sonra, bəs sonra? – “Sevgi nədir ki?”, “Mən sevmək bacarmıram”. Yenə gözləri axtarırdı, böyrək ləyənində genişlənmə var, amma qaydasındadır. Qara ciyəri yerindədir, ağ ciyərləri azca zədəlidir, amma yerindədir. Barmaqlarını onun tüklü sinəsində gəzdirdi. Başını bura qoymağı sevirdi. Bu sinədə necə də rahat olurdu. Birdən təlaşla kişinin döş qəfəsinə baxdı. Haaa, lənət şeytana, sən demə, onun ürəyi yox imiş. Özünü itirdi. Bu, necə ola bilər, bəs o necə sevirmiş? Bəs indi necə olacaq? Nə etməlidir? Ona həvalə olunmuş bu işin öhdəsindən necə gələcək? Xəstəsi ona həvalə olunmuşdu. Yox sayılan orqanı bərpa etməli idi. Əlini bir anlıq sinəsinə atdı. Bilmədi necə oldu, amma bir də gördü ki, barmaqlarının arasından qan süzülür. Ürəyi zərif, ağ barmaqlarının arasında döyünürdü. Bunu necə etdiyini bilmirdi, amma ürəyini sinəsindən sökmüşdü. İztirabla dolu, sevən ürəyini. Yüngül bir əl hərəkəti ilə öz ürəyini sevdiyi kişinin sinəsinə yerləşirdi. Əməliyyat stolunun üstündəki lampalar qəfil sönməyə başladı və o diksinib yuxudan ayıldı. Yenə balığı islanmışdı. Əlini buz kimi tər basmış alına çəkib yuxusunu xatırladı. Titrək barmaqlarını sinəsində gəzdirdi. Sanki iztirabları yüngülləşmişdi. Telefonuna gələn mesajı açdı. Sevdiyindən idi. Yazırdı ki, “Ürəyim sənsizliyə dözmür”.